

РЕШЕНИЕ

№ 29

гр. Пловдив, 15.01.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – ПЛОВДИВ, XX СЪСТАВ, в публично заседание на шестнадесети декември през две хиляди двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: Елена З. Калпачка

при участието на секретаря Милена Анг. Левашка Августинова като разгледа докладваното от Елена З. Калпачка Търговско дело № 20245300900356 по описа за 2024 година

Предявени са искове с правно основание чл. 92 ЗЗД.

Производството по делото е образувано по искова молба, подадена от „МЕДИСИ 2015“ ООД, ЕИК 203647751, чрез адв. М. М. К., с която е предявен частичен иск по чл. 79 ЗЗД, вр. с чл. 92 ЗЗД срещу „УМБАЛ - ЕВРОХОСПИТАЛ ПЛОВДИВ“ ООД, ЕИК 201537560, за заплащане на сумата от 30 000 лева, частично от 283 635,90 лева, представляваща неустойка за забавено плащане в размер на 0,5 % от дължимата сума за всеки ден забава, формирана като сбор от неустойки за забавени плащания на 43 броя фактури за доставка на медицински изделия - коленни и тазобедрени стави по договор за доставка от 01.09.2015г., за период, считано от изтичане на 60 дни от датата на всяка една доставка до 25.01.2024 г. - датата на подаване на искова молба за заплащане на неизплатената част от цената на всяка една доставка, извършена на основание сключен между страните договор за доставка на медицински изделия с периодично изпълнение от 01.09.2015г.

Ищецът твърди, че между страните е сключен договор за доставка на медицински изделия с периодично изпълнение от 01.09.2015г., в изпълнение на задълженията си по който е доставил по заявка на ответника медицински изделия – коленни и тазобедрени стави, описани в приложените 43 бр. фактури, издадени при получаването им от купувача. Твърди също, че така издадените фактури са надлежно осчетоводени в счетоводствата на двете страни, като за част от фактурите било налично и частично плащане, но въпреки положените усилия за доброволно уреждане на отношенията ответното дружество не заплатило в срок цената на доставените му

медицински изделия, поради което ищецът завел иск за заплащането на сумата от 231 205 лева, представляваща главница в общ размер, формирана като сбор на 54 бр. незаплатени изцяло и частично платени фактури за доставка на медицински изделия, подробно описани в искова молба, предявена пред съда на 25.01.2024 г., по която било образувано т.д. 61/24 г. по описа на ПОС, което приключило със споразумение между страните, като претенциите на ищеца били удовлетворени чрез плащане от ответното дружество.

Заявява, че договорът от 01.09.2015г. бил сключен за срок от 1 година от сключването му т.е. до 01.09.2016г., като е предвидено в чл.16, ал.1 от същия, че продължава действието си за неопределен срок от време до изричното му прекратяване, в случай, че страните не го прекратят изрично. Към настоящия момент сочи, че страните не са прекратили договора за доставка от 01.09.2015г. и същия е продължен за неопределен срок.

Срокът за заплащане на цената на доставените медицински изделия твърди да е бил уговорен на 60 календарни дни, считано от датата на доставката, както и, че в чл. 11 от договора била уговорена неустойка в случай на закъснение от страна на купувача за заплащане на издадената от продавача цена за доставка на стока с повече от 2 дни след датата на падежа, при което купувачът дължи неустойка в размер на 0,5 % от дължимата сума за всеки ден забава, а продавачът може да се откаже от следващи доставки до заплащане на всички дължими от купувача суми. Поради това и с оглед забавата на плащането на цената на доставените медицински изделия, претендира заплащане на част от уговорената неустойка от 0,5 % от дължимата сума за всеки ден забава, считано от датата на падежа – 60 календарни дни от датата на доставката по всяка една от подробно описаните 43 фактури, до датата на подаване на искова молба за заплащането им – 25.01.2024 г., в размер на 30 000 лв., от цялата сума от 283 635,90 лв., подробно посочена като част от дължима сума по всяка една от фактурите в уточняващата молба от 21.06.2024 г.

Ответникът „УМБАЛ - ЕВРОХОСПИТАЛ ПЛОВДИВ“ ООД е подал отговор на исковата молба в срока по чл.367, ал.1 ГПК, чрез процесуалните си представители адв. К. и адв. Б., в който не се оспорва допустимостта на предявените искове, като се оспорват изцяло по основание и размер обективно съединените искови претенции, заявени частично от по 697,67 лв. от конкретно посочен в уточняващата молба на ищеца пълен размер на неустойка за забавено плащане, за всяка от описаните в исковата молба 43 броя фактури, или общо 30 000 лв. частично от общо 283 635,90 лв. мораторна неустойка. Не се оспорват цените за медицинските изделия по фактурите, съставянето им за доставки, в изпълнение на сключен между страните срочен договор от 01.09.2015г, превърнал се в безсрочен, както и факта, че суми по процесните фактури и по още 11 броя, на обща стойност 231 205 лв., са изплатени от ответника на

ищеца с платежни нареждания от 26.01.2024 г. и от 05.02.2024 г., както и че са били предмет на т.д. №61/2024г. по описа на Окръжен съд Пловдив, приключило със съдебна спогодба между страните. Не се оспорва и обстоятелството, че последната издадена фактура за извършена доставка е от 31.10.2023 г., като цената ѝ е включена и изплатена като част от посочената обща стойност, след което заявки за нови доставки не са правени.

Оспорват се всички останали твърдения в исковата молба, на които ищецът основава правото си да получи неустойка за забава. Навежда възражение за нищожност на клаузата за неустойка в чл.11 от договора от 01.09.2015 г., на основание по чл.26 ал.1 пр. 3 ЗЗД, поради накърняване на добрите нрави, доколкото е уговорена без краен предел и без фиксиран краен срок, до който може да се начислява, явява се прекомерна и в противоречие с принципа на справедливост и равнопоставеност в гражданските и търговските отношения и е несъизмерима с очакваните от забавеното изпълнение вреди за кредитора. Счита, че преценката за свръхпрекомерност е очевидна при съпоставяне размера на главния дълг по всяка от предявените фактури с размера на претендираната неустойка за забавено плащане на дадената фактура. Позовава се на постановките на ТР № 1 от 15.06.2010г. по т. д. № 1/09 г. на ОСТК на ВКС, според което условията и предпоставките за нищожност на клаузата за неустойка произтичат от нейните функции, както и от принципа за справедливост в гражданските и търговските правоотношения, които следва да бъдат преценени за всеки отделен случай към момента на сключване на договора. Възразява също, че вземането за неустойка, така, както е предявено с исковата молба, не съществува, тъй като страните са уредили изцяло отношенията си по повод процесния договор със сключеното споразумение по т.д. 61/24 г. на ПОС, след сключването на което няма главен дълг, поради което и акцесорно задължение за заплащане на неустойка, а и страните за заявили липса на други претенции, поради което искането се явява лишено от основание.

Твърди, че страните по добра воля и взаимно съгласие са установили по между си практика, с която са изменили уговорката за падежа на задължението за заплащане на цената на доставката, която прилагали безпроблемно в продължение на години, като цената се заплащала на два пъти – първият път се превеждала частта, която била заплащана от пациента, много преди изтичане на 60 дневния срок, а втория път се заплащала частта, която се превежда от НЗОК и това обичайно ставало след повече от два месеца. Така била заплатена и цената на доставките, за което било образувано т.д. 61/24 г. на ПОС, независимо от образуването му, с оглед взаимния разчет на счетоводствата на страните в края на годината.

Моли да бъдат отхвърлени исковите претенции изцяло и да му бъдат присъдени разноски.

Становищата на страните в съдебно заседание и в хода по същество остават непроменени, като се развиват и в приложените към делото писмени защиты.

Съдът, след като обсъди събраните по делото доказателства, поотделно и в тяхната съвкупност, намира за установено от фактическа страна следното:

Безспорно между страните и доказано с представените към исковата молба писмени доказателства е сключване между страните на договор за доставка на медицински изделия с периодично изпълнение от 01.09.2015г., сключен за срок от една година и продължил действието си за неопределен срок от време, поради липса на изричното му прекратяване от някоя от страните, съгласно чл. 16, ал. 1 от същия. Не се спори, че приложените към исковата молба фактури са издадени за заплащане на доставени в изпълнение на същия този договор коленни и тазобедрени стави, по цени за медицинските изделия, уговорени между страните и посочени в приложенията към договора – ценоразпис медицински изделия за съответната година на доставката. Безспорно по делото е освен изпълнението на договора от страна на ищеца и фактуриране на цените в съответствие с уговореното между страните е и заплащане на всички задължения от страна на ответника по процесните фактури с платежни нареждания от 26.01.2024 г. и от 05.02.2024 г. Безспорно, доказано с представените писмени доказателства към исковата молба и служебно известно на съда е, че задълженията по представените към исковата молба 43 фактури са били част от предмета на искова претенция, предявена от ищеца, по която е било образувано т.д. 61/2024 г. по описа на ПОС, ХХ с-в, като част от задълженията, предмет на производството, са били заплатени преди уведомяване на ответника за образуването му, с платежно нареждане от 26.01.2024 г., а останалите са изплатени изцяло в хода на производство, на 05.02.2024 г., при постигната между страните спогодба, включително за размера на обезщетението за забава, като последица от забавеното изпълнение на задълженията за заплащане на цената на доставените медицински изделия, считано от датата на предявяване на иска. Със сключената спогодба страните са заявили, че се удовлетворяват напълно претенциите им във връзка със спора по т.д. 61/24 г. на ПОС и нямат повече претенции една към друга във връзка с него. Извън предмета на производството по т.д. 61/24 г. е претенцията на ищеца за заплащане на неустойка за забавено плащане, която е предмет на настоящото производство.

Приета без възражение на страните и изцяло възприета от съда като компетентно изготвена е ССЕ, според заключението на която размерът на неустойката за забавено плащане в размер на 0,5% от дължимата сума по посочените в исковата молба фактури за всеки ден забава за периода от падежа на фактурите до 25.01.2024 г. е в общ размер на 52 411,80 лв. Съгласно приетото заключение и видно от представените като доказателства фактури, във всяка една фактура е посочено като основание на сделката вида на ставата и отделните компоненти, включени в нея по

вид, посочена е единична цена и трите имена и ЕГН на пациента, за който е фактурирано медицинското изделие, използвано в болничната помощ. Всяка фактура е издавана на датата на самата операция, като НЗОК заплаща за медицинските изделия, използвани в болничната помощ, когато са включени в Списък с медицински изделия, които НЗОК заплаща в условията на болничната медицинска помощ, съгласно действащата нормативна уредба, като част от средствата за заплащане на възникналите задължения по издадените фактури се заплаща от НЗОК на ответника, а останалата част от средствата се заплаща от пациента, съобразно вида на медицинското изделие, на здравното заведение – в настоящия случай на ответника. При извършена проверка в счетоводството на ответника вещото лице е констатирало, че през задълженията за доставка на медицински изделия от ищеца „Медиси – 2015“ ООД са заплащани от ответника по издадените фактури въз основа на Договор за доставка на медицински изделия от 01.09.2015 г., като при проверка на разчетните взаимоотношения между страните от 01.01.2019 г. до 31.10.2023 г. вещото лице е установило, че всички фактури, издадени от „Медиси 2015“ ООД са заплащани на два пъти. През разглеждания период била установена практика фактурите да се заплащат на два пъти, като първо е била превеждана частта, заплащана от пациента за операцията, а след постъпване на средствата от РЗОК в болницата, същата ги е превеждала на доставчика. Вещото лице в съдебно заседание, при изслушване на заключението, заявява, че с оглед технологичното време за обработка на документацията, подадена от болничните заведения, РЗОК плаща с около два месеца закъснение от подаване на информацията, съответно издаване на фактурата.

При така установените факти по делото се установява по категоричен и безспорен начин, че страните са били в облигационни отношения по сключен договор за доставка на медицински изделия, като ищецът е доставял заявените му изделия, а ответникът ги е заплащал на два пъти, със закъснение.

Съгласно чл. 6 от процесния договор за доставка на медицински изделия с периодично изпълнение от 01.09.2015 г., сключен между страните, заплащането на стоките по договора се извършва в срок до 60 календарни дни от датата на доставката, като неизплащането на задълженията на купувача към продавача в уговорения срок е основание за налагане на наказателна лихва и прекратяване на доставките и договорните отношения с купувача. Освен предвиденото в този текст, е предвидена и отговорност при неизпълнение в чл. 11 от договора, като е посочено, че „при закъснение от страна на купувача за заплащане на издадената от продавача фактура за доставена стока с повече от 28 дни след датата на падежа, купувачът дължи неустойка в размер на 0.5 % / нула цяло и пет процента / от дължимата сума за всеки ден забава, а продавачът може да откаже следващи доставки до заплащане на всички дължими от купувача суми“.

За да възникне задължение за заплащане на неустойка, то следва да бъде уговорено между страните и да е действително. Такова е уговорено в договора за доставка на медицински изделия, като, доколкото ответникът не възразява изрично срещу твърденията на ищеца, че съдържанието на уговорката, обективирана в чл. 11 от договора, е възникване на задължение за заплащане на неустойка при повече от два дни забава, то съдът намира, че между страните не е спорно това обстоятелство, въпреки неясното и противоречиво формулиране на волята им в договора, което, най-вероятно, се дължи на техническа грешка при набиране на текста. Поради това и съдът приема, че страните са уговорили възникване на задължение на ответника да заплати неустойка при забава повече от два дни от датата на падежа на задължението за заплащане на цената на доставените медицински изделия, в размер на 0,5 % на ден за всеки ден забава, като не са уговорили предел на размера на задължението или краен срок, до който да бъде начислявано.

На първо място ответникът се позовава на нищожност на неустойката, на осн. чл. 26, ал. 1, пр. 3 ЗЗД – поради нарушение на добрите нрави. Навежда твърдения за нищожност на клаузата в договора, с която е уговорена неустойка, поради това, че накърнява добрите нрави, като уговорена без краен предел и фиксиран краен срок, явяваща се свръхпрекомерна, несъизмерима с очакваните от неизпълнението вреди, и в противоречие с принципа на справедливостта равнопоставеността в гражданските и търговски отношения.

В съдебната практика е утвърдено разбирането, че понятието „добрите нрави” е философско-етична категория и същото не е легално дефинирано в закона. Доколкото нарушаването им е приравнено от законодателя по правни последици с нарушаване на закона, те се определят и като обща правна категория на договорното право - комплекс от правила и норми, наложени в обществото, които бранят и отстояват права, принципи и ценности, общоважими за всички правни субекти при сключване на договорите, чието спазване е от обществен интерес. Поради това се приема, че когато уговорената неустойка, по начина, по който е формирана, превишава многократно действително очакваните вреди на кредитора и е напълно несъизмерима със същите, същата се явява в нарушение на принципа за добросъвестност в гражданските и търговските взаимоотношения и недопускане на необосновано облагодетелстване на кредитора. В този смисъл и постановеното Тълкувателно решение № 1 от 15.06.2010 г. по тълк. д. № 1 / 2009 г. на Върховен касационен съд, ОСТК, което постановява, че нищожна поради накърняване на добрите нрави е клауза за неустойка, уговорена извън присъщите ѝ обезпечителна, обезщетителна и санкционна функции. Преценката за нищожност поради накърняване на добрите нрави се прави за всеки конкретен случай към момента на сключване на договора. Според указанията, дадени в цитираното решение, задължително за съда, сама по себе си клаузата за неустойка не е нищожна само защото е уговорена без краен предел или без фиксиран срок, до който тя може да

се начислява, както е в конкретния случай, поради което това възражение в отговора на исковата молба съдът не споделя. Условиата и предпоставките за нищожност на клаузата за неустойка произтичат от нейните функции, както и от принципа за справедливост в гражданските и търговските правоотношения. Преценката за нищожност на неустойката поради накърняване на добрите нрави следва да се прави за всеки конкретен случай към момента на сключване на договора, а не към последващ момент, като могат да бъдат използвани някои от примерно изброените в тълкувателното решение критерии. Между тях са естеството и размерът на задълженията, изпълнението на което се обезпечава с неустойка, наличието на обезпечение на задължението с други правни способности, вид на уговорената неустойка /компенсаторна или мораторна/ и вида на неизпълнение на задължението-съществено или за незначителна негова част, съотношението между размера на уговорената неустойка и очакваните от неизпълнението на задължението вреди и други критерии, съответно на особеностите на конкретния случай. Неустойката следва да се приеме за нищожна, ако единствената цел за която е уговорена, излиза извън присъщите ѝ обезпечителна, обезщетителна и санкционна функция, като само прекомерността и не я прави нищожна поради накърняване на добрите нрави.

В настоящия случай при преценката за действителност на клаузата за неустойка следва да се отчете на първо място, че по своя характер уговорената в чл. 4 от договора неустойка е мораторна, т. е. неустойка за забавено изпълнение и служи за обезпечаване на вредите от такова неизпълнение. Следва да се отчете също, че тя обезпечава срочното изпълнение на главното задължение, което е парично, съобразена е с частта на неизпълнение – начислява се само върху неизпълнената част от задължението. Въпреки, че се държи сметка за обема и стойността на неизпълнението, то неустойката е уговорена без краен предел, за парично задължение, при което фактически размерът на неустойката превишава в пъти размерът на главното задължение. В случая размерът на неустойката е 0.5% на ден, което се равнява на над 180% годишно. При това следва да бъде преценено и съотношението между размера на неустойката и очакваните от неизпълнението вреди. Както бе посочено, в случая е уговорена неустойка за забавено изпълнение на парично задължение. Очакваните от неизпълнението вреди в този случай по начало се равняват на законната лихва за периода на забавата, евентуално на пропуснатите лихви, при отдаването им в заем (само за съпоставка, допустим ГПР при кредити е пет пъти размера на законната лихва по просрочени задължения в евро и във валута, определена с постановление на Министерския съвет на Република България). За претендиращия период се търси неустойка, която надвишава значително законната лихва за този период, като надвишава значително и размерът на задълженията, изпълнението на които обезпечава неустойката. При преценка на действителността на клаузата следва да се вземе предвид и самия предмет на договора, изпълнението на задълженията по който се

обезпечават с процесната неустойка. Същият е с периодично изпълнение, като стоките – медицински изделия, се доставят по заявки, стойността им се заплаща частично от пациентите и частично от НЗОК. Формираното задължение при забава на плащанията за частта, която се привежда от държавния орган, допуска формиране на задължение, което може да попречи на изплащане на основното такова за заплащане на продажната цена по договора и затрудни осъществяване на дейността на здравното заведение, като съдът отчита и основната дейност на ответника, който, въпреки, че е търговец, е с предмет на дейност осъществяване на болнична помощ по смисъла на закона за лечебните заведения, която е и в обществен интерес. За изпълнение на задължението за заплащане на цената на доставените изделия е предвидена и отговорност в чл. 6, ал. 3 от договора, който предвижда заплащане на наказателна лихва при забава на плащането и възможност за прекратяване на доставките и договорните отношения от страна на продавача, поради което и е налице и друго обезпечение на срочното изпълнение на задължението на купувача да заплати уговорената цена. Поради това и съдът намира, че уговорения размер на неустойка е прекомерно висок и несъразмерен с предвидимите вреди, води до неоснователно разместване на блага извън целите на договора за продажба на медицински изделия, като формира ново задължение, което може да възпрепятства изпълнението на задължението за заплащане на продажната цена, което е обезпечено и по друг начин, поради което излиза извън присъщите функции на неустойката в конкретния случай. В този смисъл и постановеното по реда на чл. 290 ГПК Решение № 75 от 07.07.2020 г. по т. д. № 732 / 2019 г. на Върховен касационен съд, 2-ро тър. отделение. Ето защо съдът приема, че е налице несъответствие между размера на уговорената неустойка и очакваните при сключването на договора вреди за кредитора, произтичащи от забавеното изпълнение на задължението за връщане на цената, което е толкова съществено, че е в противоречие с добрите нрави. Неустоечната клауза е уговорена в нарушение на принципите на справедливостта и равнопоставеността на страните в гражданските и търговските отношения и са създадени условия за обогатяване на едната страна за сметка на другата, като тази неравнопоставеност е заложена още при сключването на договора и е изначална. Поради това и неустойката е уговорена извън присъщите й обезпечителна, обезщетителна и санкционни функции, поради което и на основание чл. 26, ал.1, предложение трето ЗЗД е нищожна. Ето защо съдът счита предявения иск неоснователен и недоказан, поради което и следва да бъде отхвърлен.

Само за пълнота следва да бъде посочено, доколкото възраженията на ответника са направени алтернативно, че съдът не приема за доказано по делото по категоричен начин, че страните са изменили по взаимно съгласие договореностите по между си в частта, в която са приели, че падежа на задължението за заплащане на цената е 60 календарни дни от датата на доставката. Съгласно чл. 15, ал. 3 от договора той може да бъде изменян само със споразумения между страните, изготвени в писмена форма и

подписани от страните, каквото не се твърди и доказва по делото. Действително от приетото по делото експертно заключение се установява безспорно, че ответникът е забавял плащанията на една част от задълженията си, за която е очаквал кредитиране, системно, както и, че утвърдената практика в отношенията им е била да се заплаща задължението на два пъти, веднъж частта, заплатена от пациента, след това остатък от цената, преведена от НЗОК. Това обаче, че не е бил спазван начина на заплащане, уговорен в договора, без другата страна да се е възползвала от уговорените възможности за ангажиране на отговорността на съконтрахента си, не води до категоричен извод за изменение на договора по взаимно съгласие относно уговорения начин на плащане. Претенцията за неустойка не е лишена от основание, тъй като главното задължение към периода, за който се претендира, е съществувало. Не се представят доказателства от ответника, които безспорно да установят верността на твърденията му, че със сключеното споразумение по т.д. 61/24 г. по описа на ПОС са били разрешени всички спорни въпроси, във връзка с изпълнение на процесния договор от страните, доколкото в представения по делото протокол за одобряване на съдебна спогодба е записано изявлението на страните, че разрешават всички спорни помежду си въпроси, във връзка с предмета на делото, който не обхваща претенции за заплащане на неустойки поради забавено плащане на цената на доставените изделия, а други доказателства от страната не са ангажирани.

При този изход на спора на ответника се дължи присъждане на сторените в производството разноски, съгласно представения списък по чл. 80 ГПК, на осн. чл. 78, ал. 3 ГПК. По делото е представен списък на разноските от ответника, в който са включени сумата за депозит за ССЕ и адвокатски хонорар на един адвокат – адв. К., в размер на 12 000 лв., по отношение на който е налице възражение от страна на ищеца за прекомерност на възнаграждението, без да го мотивира. Съдът счита, че действително е налице прекомерност на уговореното адвокатско възнаграждение, по смисъла на чл. 78, ал. 5 ГПК, което следва да се намали, без да бъде правена оценка на положения труд и старание на адвоката, а да се изхожда от вида и размера на предявените искове, фактическата и правна сложност на делото, действително извършените от процесуалния представител на страната действия, които в случая се равняват на подаване на отговор на исковата молба и явяване на две съдебни заседания, както и реалните цени на адвокатските услуги за осъществената процесуална защита, като се съобрази с Решение на СЕС от 25 януари 2024 година по дело С-438/22 и не се основава на минималните размери на адвокатско възнаграждение по Наредба за минималните размери на адвокатските възнаграждения. Съдът следва да се съобрази с цитираното решение, независимо дали страните са се позовали на него, доколкото с него се дава задължително тълкуване на правото на Съюза, което съдът е длъжен да приложи, спазвайки принципа на предимство на общностното право пред националното. В конкретния случай съдът намира, че доколкото размерът на

уговореното и заплатено възнаграждение е в размер на 40% от цената на иска се явява прекомерно и несъответно на така посочените критерии, като в конкретния случай разносните за адвокатско възнаграждение, които съдът следва да присъди в полза на ответника, не следва да бъдат съобразявани с конкретните размери по Наредба за минималните размери на адвокатските възнаграждения, а следва да бъде определено възнаграждение в съответствие с реалните цени на адвокатските услуги, което да е достойно и съобразено с фактическата и правна сложност на делото, размера и броя на исковите претенции и извършените правни действия по делото. В случая, съдът намира, че възнаграждението следва да бъде определено в размер на 5400 лв., като за обективен критерий за определяне на реалната цена на адвокатската услуга взема предвид уговореното и заплатено от ищеца адвокатско възнаграждение, както и предвидения минимум в НМРАВ, съобразен с цената на иска, предмет на настоящото производство, без да се ограничава до така определения в същата размер. Или следва да бъдат присъдени разноси на ответника в размер на така определеното адвокатско възнаграждение за един адвокат, както и депозита за ССЕ, определен в размер на 350 лв., общо 5750 лв.

Мотивиран от горното, съдът

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ предявения от „МЕДИСИ 2015“ ООД, ЕИК 203647751, със седалище и адрес на управление гр. Пловдив, ул. „Тодор Каблешков“ № 20А, представлявано от Ц. К. – управител, чрез адв. К., АК Пловдив, частичен иск с правно основание чл. 79, във вр. с чл. 92 ЗЗД, за осъждане на „УМБАЛ - ЕВРОХОСПИТАЛ ПЛОВДИВ“ ООД, ЕИК 201537560, със седалище и адрес на управление гр. Пловдив, ул. „Коматевско шосе“ № 79, представлявано от Д. Д. – управител, да му заплати сумата от 30 000 лева (тридесет хиляди лева), частична претенция от сумата 283 635,90 лева, представляваща неустойка по чл. 11 от договор за доставка на медицински изделия от 01.09.2015г., в размер на 0,5 % за всеки ден забава върху незаплатената част от цена по 43 броя фактури, считано от изтичане на 60 дни от датата на всяка една доставка до 25.01.2024 г., както следва: сумата от 697,86 лв., частично от 9672 лв. по фактура № 0000003250 от 25.9.2023г. за периода от 24.11.2023 г. до 25.01.2024г.; сумата от 697,67 лв., частично от 11866,90 лв. по фактура № 0000003251 от 25.9.2023г. за периода от 24.11.2023г. до 25.01.2024г.; сумата от 697,67 лв., частично от 9516 лв. по фактура № ***** от 26.9.2023г. за периода от 25.11.2023г. до 25.01.2024г.; сумата от 697,67 лв., частично от 13176 лв. по фактура № 0000003253 от 26.9.2023г. за периода 25.11.2023г. до 25.01.2024г.; сумата от 697,67 лв., частично от 9360 лв. по фактура № 0000003258 от 27.9.2023г. за периода от 26.11.2023г. до 25.01.2024г.; сумата от 697,67 лв., частично от 9204 лв. по фактура № 0000003259 от 28.9.2023г. за периода

от 27.11.2023г. до 25.01.2024г.; сумата от 697,67 лв., частично от 8580 лв. по фактура № 0000003262 от 2.10.2023г. за периода 01.12.2023г. до 25.01.2024г.; сумата от 697,67 лв., частично от 8424 лв. по фактура № 0000003266 от 3.10.2023г. за периода от 02.12.2023г. до 25.01.2024г., сумата от 697,67 лв., частично от 8424 лв. по фактура № 0000003267 от 3.10.2023г. за период от 02.12.2023г. до 25.01.2024г.; сумата от 697,67 лв., частично от 12243 лв. по фактура № ***** от 4.10.2023г. за забава от 03.12.2023г. до 25.01.2024г.; сумата от 697,67 лв., частично от 8268 лв. по фактура №0000003269 от 4.10.2023г. за забава от 03.12.2023г. до 25.01.2024г.; сумата от 697,67 лв., частично от 7488 лв. по фактура №0000003276 от 9.10.2023г. за забава от 08.12.2023г. до 25.01.2024г., сумата от 697,67 лв., частично от 1555,20 лв. по фактура №0000003277 от 9.10.2023г. за период от 08.12.2023г. до 25.01.2024г.; сумата от 697,67 лв., частично от 11059,20 лв. по фактура №0000003278 от 9.10.2023г. за период от 08.12.2023г. до 25.01.2024г.; сумата от 697,67 лв., частично от 7332 лв. по фактура №0000003279 от 10.10.2023г. за периода от 09.12.2023г. до 25.01.2024г.; сумата от 697,67 лв., частично от 7332 лв. по фактура №0000003280 от 10.10.2023г. за периода от 09.12.2023г. до 25.01.2024г.; сумата от 697,67 лв., частично от 8713,80 лв. по фактура № 0000003281 от 10.10.2023г. за период от 09.12.2023г. до 25.01.2024г.; сумата от 697,67 лв., частично от 7332 лв. по фактура №0000003282 от 10.10.2023г. за период от 09.12.2023г. до 25.01.2024г.; сумата от 697,67 лв., частично от 7332 лв. по фактура №1000000140 от 10.10.2023г. за период от 09.12.2023г. до 25.01.2024г., сумата от 697,67 лв., частично от 7176 лв. по фактура №0000003283 от 11.10.2023г. за забава от 10.12.2023г. до 25.01.2024г.; сумата от 697,67 лв., частично от 7020 лв. по фактура №0000003284 от 11.10.2023г. за забава от 10.12.2023г. до 25.01.2024г.; сумата от 697,67 лв., частично от 6864 лв. по фактура № 0000003288 от 12.10.2023г. за забава от 11.12.2023г. до 25.01.2024г., сумата от 697,67 лв., частично от 6396 лв. за период от 15.12.2023г. до 25.01.2024г., сумата от 697,67 лв., частично от 6396 лв. по фактура № 0000003292 от 16.10.2023г. за забава от 15.12.2023г. до 25.01.2024г.; сумата от 697,67 лв., частично от 6240 лв. по фактура №0000003296 от 17.10.2023г. за забава от 16.12.2023г. до 25.01.2024г., сумата от 697,67 лв., частично от 5304 лв. по фактура №0000003306 от 23.10.2023г. за забава от 22.12.2023г. до 25.01.2024г.; сумата от 697,67 лв., частично от 5304 лв. по фактура №0000003307 от 23.10.2023г. за забава от 22.12.2023г. до 25.01.2024г.; сумата от 697,67 лв., частично от 2673 лв. по фактура №0000003310 от 24.10.2023г. за период от 23.12.2023г. до 25.01.2024г.; сумата от 697,67 лв., частично от 2673 лв. по фактура №0000003311 от 24.10.2023г. за забава от 23.12.2023г. до 25.01.2024г.; сумата от 697,67 лв., частично от 5148 лв. по фактура №0000003312 от 24.10.2023г. за период от 23.12.2023г. до 25.01.2024г.; сумата от 697,67 лв., частично от 4992 лв. по фактура №***** от 25.10.2023г. за забава от 24.12.2023г. до 25.01.2024г.; сумата от 697,67 лв., частично от 3069,30 лв. по фактура №0000003321 от 31.10.2023г. за период от 30.12.2023г. до 25.01.2024г.; сумата от 697,67

лв., частично от 3900 лв. по неплатен остатък от 2500 лв. по фактура №0000003219 от 5.9.2023г. за периода от 04.12.2023г. до 25.01.2024г., сумата от 697,67 лв., частично от 5685, 60 лв. по неплатен остатък от 4120 лв. по фактура №0000003224 от 11.9.2023г. за периода от 10.12.2023г. до 25.01.2024г., сумата от 697,67 лв., частично от 5685,60 лв. по неплатен остатък от 4120 лв. по фактура №0000003225 от 11.9.2023г. за периода от 10.12.2023г. до 25.01.2024г.; сумата от 697,67 лв., частично от 5562 лв. по неплатен остатък от 4120 лв. по фактура №0000003228 от 12.9.2023г. за периода от 11.12.2023г. до 25.01.2024г.; сумата от 697,67 лв., частично от 5562 лв. по неплатен остатък от 4120 лв. по фактура №0000003229 от 12.9.2023г. за периода от 11.12.2023г. до 25.01.2024г., сумата от 697,67 лв., частично от 5562 лв. по неплатен остатък от 4120 лв. по фактура №0000003230 от 12.9.2023г. за периода от 11.12.2023г. до 25.01.2024г.; сумата от 697,67 лв., частично от 5438,40 лв. по неплатен остатък от 4120 лв. по фактура №0000003232 от 13.9.2023г. за периода от 12.12.2023г. до 25.01.2024г.; сумата от 697,67 лв., частично от 3225 лв. по неплатен остатък от 2500 лв. по фактура №0000003233 от 14.9.2023г. за периода от 13.12.2023г. до 25.01.2024г., сумата от 697,67 лв., частично от 4820,40 лв. по неплатен остатък от 4120 лв. по фактура № 0000003243 от 18.9.2023г. за периода от 17.12.2023г. до 25.01.2024г.; сумата от 697,67 лв., частично от 4820,40 лв. по неплатен остатък от 2500 лв. по фактура №0000003244 от 18.9.2023г. за периода от 17.12.2023г. до 25.01.2024г. и сумата от 697,67 лв., частично от 4573, 20 лв. по неплатен остатък от 4120 лв. по фактура №0000003246 от 20.9.2023г. за периода от 19.12.2023г. до 25.01.2024г.

ОСЪЖДА „МЕДИСИ 2015“ ООД, ЕИК 203647751, със седалище и адрес на управление гр. Пловдив, ул. „Тодор Каблешков“ № 20А, представлявано от Ц. К. – управител, да заплати на „УМБАЛ - ЕВРОХОСПИТАЛ ПЛОВДИВ“ ООД, ЕИК 201537560, със седалище и адрес на управление гр. Пловдив, ул. „Коматевско шосе“ № 79, представлявано от Д. Д. – управител, сумата от 5750 лв. (пет хиляди седемстотин и петдесет лева) представляващи направени разноски в производството, на осн. чл. 78, ал. 3 ГПК.

Решението подлежи на обжалване пред Апелативен съд – Пловдив, с въззивна жалба, в двуседмичен срок от връчването му на страните.

Съдия при Окръжен съд – Пловдив: _____